

което би било за тѣхъ ненавистно, — то никой отъ приятелитѣ на мира и свободата не може да пожелае това.

Остава, слѣдователно, третото рѣшение на въпроса: балканскій съюзъ; и такова рѣшение би било, първо, единствено, което да се съгласува съ правото на народитѣ да се управляватъ самостоятелно; а, второ, то би изключвало необходимостта да се прѣдостави на едната отъ двѣтѣ съсѣдни империи такова прѣобладание, което би било опасно за свободата. Дѣйствително, не е ли значително по-просто и по-справедливо да се прѣдостави на сѣрбитѣ, българитѣ, албанцитѣ, гърцитѣ и турцитѣ да располагатъ сами съ своята съдба и да се управляватъ, както искатъ? Всичка Европа трѣбва да благоприятствова на такъвъ съюзъ между балканскитѣ народи, защото той ще възвърне на тѣзи страни, които сж биле отдавно врѣме опустошавани отъ войни и лоши правителства, — благосъстояние, съ което тѣ сж се наслаждавали въ старо врѣме; а тѣй сжщо ще прѣдотврати и онова гнусно клание, което се прѣд-вижда между великитѣ държави, щомъ тѣ, съ оржие въ ржцѣ, захванатъ да оспарватъ наслѣдството на „болния човѣкъ“. Това толкова естествено и толкова справедливо рѣшение на въпроса вече отъ прѣди значително врѣме било прѣвзнесимо отъ английскитѣ либерали, и особено отъ Гладстона. Къмъ него неотдавно се благоволили въ Атина, и тамъ то все йоще и сега се защитава отъ единъ еллинскій комитетъ и редактирания съ голѣмъ талантъ специаленъ вѣстникъ: „La Confederation oriental“. Въ Албания тѣй сжщо се образувала, подъ име Drita (Свѣтъ), литературна и политическа асоциация съ цѣль да направи съглашение между албанцитѣ отъ всички три вѣроисповѣдания: православни, католици и мюсюлмани, и да ги приготви, по тоя начинъ, къмъ завземане тѣхнитѣ мѣста въ бждащия съюзъ; споредъ едно твърдѣ поучително съчинение отъ М. А. Канини (*Lettere sulla Questione Balcanica*), който добръ е запознатъ съ балканскитѣ дѣла, — азъ виждамъ, че и сѣвернитѣ и южнитѣ албанци подъ никой начинъ не искатъ да приематъ главенството на гърцитѣ; но, въ сжщото врѣме, тѣ сж